

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

9. února 2023 *

„Řízení o předběžné otázce – Ochrana spotřebitele – Směrnice Rady 2014/17/EU – Smlouvy o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení – Článek 25 odst. 1 – Předčasné splacení – Právo spotřebitele na snížení celkových nákladů úvěru, jež sestávají z úroku a poplatků za zbývající dobu platnosti smlouvy – Článek 4 bod 13 – Pojem ‚celkové náklady úvěru pro spotřebitele‘ – Poplatky nezávislé na době trvání smlouvy“

Ve věci C-555/21,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soud, Rakousko) ze dne 19. srpna 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 9. září 2021, v řízení

UniCredit Bank Austria AG

proti

Verein für Konsumenteninformation,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení K. Jürimäe, předsedkyně senátu, M. Safjan (zpravodaj), N. Piçarra, N. Jääskinen a M. Gavalec, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: S. Beer, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. července 2022,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za UniCredit Bank Austria AG M. Kellnerem a F. Liebelem, Rechtsanwälte,
- za Verein für Konsumenteninformation A.-M. Kosesnik-Wehrle a S. Langerem, Rechtsanwälte,
- za německou vládu J. Möllerem a M. Hellmannem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

– za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. Rocchitem, avvocato dello Stato,

– za Evropskou komisi G. Goddin, B.-R. Killmannem a H. Tserepa-Lacombe, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 29. září 2022,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 25 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/17/EU ze dne 4. února 2014 o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení a o změně směrnic 2008/48/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 60, s. 34).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi UniCredit Bank Austria AG (dále jen „UCBA“) a Verein für Konsumenteninformation (dále jen „VKI“) ve věci použití standardního ujednání obsaženého ve smlouvách UCBA o hypotečním úvěru, které stanoví, že v případě předčasného splacení úvěru spotřebitelem mu nebudou vráceny poplatky za zpracování, nezávislé na době splatnosti úvěru.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2008/48/ES

- 3 Článek 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. dubna 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS (Úř. věst. 2008, L 133, s. 66), nadepsaný „Definice“, stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

- g) ‚celkovými náklady úvěru pro spotřebitele‘ veškeré náklady, včetně úroku, provizí, daní a veškerých dalších poplatků, které spotřebitel musí zaplatit v souvislosti s úvěrovou smlouvou a které jsou věřiteli známy, s výjimkou nákladů na notáře [notářských poplatků]; náklady související s doplňkovými službami týkajícími se dané úvěrové smlouvy, zejména pojistné, jsou rovněž zahrnuty, pokud je navíc uzavření smlouvy o poskytnutí služby povinné pro získání úvěru nebo pro jeho získání za nabízených podmínek;

[...].“

4 Článek 16, nadepsaný „Předčasné splacení“, v odstavci 1 stanoví:

„Spotřebitel má právo kdykoli zcela nebo zčásti splnit své závazky plynoucí z úvěrové smlouvy. V těchto případech má nárok na snížení celkových nákladů úvěru, jež sestávají z úroku a nákladů [poplatků] za zbývající dobu platnosti smlouvy.“

Směrnice 2014/17

5 Body 15, 19, 20, 22 a 50 odůvodnění směrnice 2014/17 znějí následovně:

„(15) Cílem této směrnice je zajistit, aby se na spotřebitele uzavírající smlouvy o úvěru na nemovitosti vztahovala vysoká úroveň ochrany. [...]

[...]

19. Z důvodů právní jistoty by měl být právní rámec [Evropské u]nie v oblasti smluv o úvěru na nemovitosti určené k bydlení v souladu s jinými akty Unie, zejména v oblastech ochrany spotřebitele a obezřetnostního dohledu, a měl by je doplňovat. [...]

20. Aby byl v oblasti úvěrů zajištěn konzistentní rámec pro spotřebitele a minimalizováno administrativní zatížení věřitelů a zprostředkovatelů úvěru, měl by základní rámec této směrnice pokud možno vycházet ze struktury směrnice 2008/48[...].

[...]

22. Zároveň je důležité zohlednit zvláštnosti smluv o úvěru na nemovitosti určené k bydlení, které ospravedlňují rozdílný přístup. [...]

[...]

50. Celkové náklady úvěru pro spotřebitele by měly zahrnout veškeré náklady, které spotřebitel musí zaplatit ve vztahu ke smlouvě o úvěru a které jsou věřiteli známy. Měly by tak zahrnovat úrok [úroky], provize, daně, poplatky pro zprostředkovatele úvěru, náklady na ocenění nemovitosti za účelem zřízení zástavního práva a s výjimkou notářských poplatků veškeré další poplatky, které jsou vyžadovány pro získání úvěru, například životní pojištění, nebo pro jeho získání za nabízených podmínek, například pojištění proti požáru. [...] Z celkových nákladů úvěru pro spotřebitele by měly být vyloučeny náklady, které spotřebitel platí [nese] v souvislosti s nákupem nemovitosti nebo pozemku, jako jsou související daně a notářské poplatky nebo náklady spojené se zápisem do evidence nemovitostí. [...]"

6 Článek 1 směrnice, nadepsaný „Předmět“, uvádí:

„Tato směrnice stanoví společný rámec pro některé aspekty právních a správních předpisů členských států týkající se smluv o spotřebitelském úvěru zajištěném zástavním právem nebo jinak se týkající [týkajícím] nemovitosti určené k bydlení, včetně povinnosti provést před poskytnutím úvěru posouzení úvěruschopnosti, jakožto základ pro to, aby byly v členských státech vytvořeny účinné standardy pro poskytování úvěrů na nemovitosti určené k bydlení, a dále pro některé obezřetnostní a dohledové požadavky, včetně požadavků souvisejících s usazováním zprostředkovatelů úvěru, jmenovaných zástupců a neúvěrových institucí a s dohledem nad nimi.“

7 Článek 4, nadepsaný „Definice“, stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

13. ‚celkovými náklady úvěru pro spotřebitele‘ celkové náklady úvěru pro spotřebitele ve smyslu čl. 3 písm. g) směrnice 2008/48[...], včetně nákladů na ocenění nemovitosti, je-li pro získání úvěru nezbytné, avšak bez evidenčních poplatků za převod vlastnictví nemovitosti. Vyloučeny jsou veškeré částky splatné spotřebitelem v důsledku neplnění závazků stanovených ve smlouvě o úvěru;

[...]“

8 Článek 14, nadepsaný „Předsmluvní informace“, ve svých odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby věřitel a, tam kde je to relevantní, zprostředkovatel úvěru nebo jmenovaný zástupce spotřebiteli poskytl individuální informace potřebné k porovnání úvěrů, které jsou na trhu k dispozici, k posouzení jejich důsledků a k učinění informovaného rozhodnutí, zda smlouvu o úvěru uzavře,

a) bez zbytečného odkladu poté, co spotřebitel poskytl nezbytné informace o svých potřebách, finanční situaci a preferencích v souladu s článkem 20, a

b) v dostatečném předstihu předtím, než je spotřebitel smlouvou o úvěru nebo nabídkou vázán.

2. Individuální informace uvedené v odstavci 1 se poskytují na papíře nebo na jiném trvalém nosiči prostřednictvím [evropského standardizovaného informačního přehledu (ESIP)] obsaženého v příloze II.“

9 Článek 25 směrnice, nadepsaný „Předčasné splacení“, v odstavci 1 stanoví:

„Členské státy zajistí, aby měl spotřebitel právo zcela nebo zčásti splnit své závazky ze smlouvy o úvěru před jejím vypršením. V těchto případech má spotřebitel nárok na snížení celkových nákladů úvěru pro spotřebitele, jež sestává z úroku a nákladů [poplatků] za zbývající dobu trvání smlouvy.“

10 Článek 41, nadepsaný „Závazná povaha této směrnice“, stanoví:

„Členské státy zajistí, aby

[...]

b) předpisy, které přijmou k provedení této směrnice, nemohly být obcházeny způsobem, jenž by mohl spotřebitele připravit o ochranu, kterou jim tato směrnice poskytuje, v důsledku formulace smluv, zejména zahrnutím smluv o úvěru spadajících do oblasti působnosti této směrnice do smluv o úvěru, jejichž povaha nebo účel by umožnily vyhnout se použití uvedených předpisů.“

Rakouské právo

- 11 Ustanovení § 20 Bundesgesetz über Hypothekar- und Immobilienkreditverträge und sonstige Kreditierungen zu Gunsten von Verbrauchern (spolkový zákon o hypotečních úvěrech, úvěrech na nemovitosti a jiných spotřebitelských úvěrech) ze dne 26. listopadu 2015 (BGBl. I, 135/2015) ve znění účinném do 31. prosince 2020 (BGBl. I, 93/2017), nadepsané „Předčasné splacení“, v odstavci 1 stanovovalo:

„Dlužník má právo zčásti nebo zcela splatit úvěr kdykoli před uplynutím sjednané doby. Předčasné splacení celého úvěru včetně úroků se považuje za vypovězení smlouvy o úvěru. Úroky, které má dlužník zaplatit, se v případě předčasného splacení úvěru snižují poměrně k takovému snížení nesplacené části úvěru a popřípadě poměrně ke zkrácení doby trvání smlouvy; poplatky, jež jsou závislé na době splatnosti úvěru, se rovněž snižují poměrně.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 12 Sdružení VKI, jehož cílem je ochrana zájmů spotřebitelů, podalo žalobu k rakouským civilním soudům, kterou se domáhalo, aby úvěrová instituce UCBA přestala používat při uzavírání smluv o úvěrech zajištěných hypotékou, na které se vztahuje směrnice 2014/17, určité standardní smluvní ujednání. Toto ujednání stanoví, že v případě předčasného splacení úvěru spotřebitelem se úroky, jakož i poplatky, které jsou závislé na době splatnosti úvěru, poměrně snižují, zatímco „poplatky za zpracování, nezávislé na době splatnosti úvěru, se nevrací, a to ani poměrně“.
- 13 VKI má za to, že takové ujednání je neslučitelné s čl. 25 odst. 1 směrnice 2014/17, který zakotvuje pro případ předčasného splacení úvěru právo spotřebitele na snížení celkových nákladů úvěru. V tomto ohledu odkazuje na rozsudek ze dne 11. září 2019, Lexitor (C-383/18, EU:C:2019:702), ve kterém Soudní dvůr rozhodl, že čl. 16 odst. 1 směrnice 2008/48, jež takové právo v oblasti smluv o spotřebitelském úvěru stanoví, musí být vykládán v tom smyslu, že toto právo zahrnuje všechny náklady, které nese spotřebitel.
- 14 Soud prvního stupně žalobu VKI z důvodu, že směrnice 2014/17 zavádí jiný systém, než směrnice 2008/48, zamítl. Tyto směrnice se vyznačují rozdíly, zejména pokud jde o pojem „celkové náklady úvěru pro spotřebitele“, které se snižují v případě předčasného splacení.
- 15 Odvolací soud tento rozsudek změnil, když měl za to, že čl. 16 odst. 1 směrnice 2008/48 a čl. 25 odst. 1 směrnice 2014/17 musí být z důvodu svého téměř totožného znění vykládány stejným způsobem. S ohledem na rozsudek ze dne 11. září 2019, Lexitor (C-383/18, EU:C:2019:702), není podle názoru odvolacího soudu možné ze směrnice 2014/17 vyvozovat, že poplatky nezávislé na době trvání úvěrové smlouvy nemusí být v poměrné výši vráceny.
- 16 Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soud, Rakousko), k němuž UCBA podala opravný prostředek „Revision“, má za to, že přístup odvolacího soudu není zcela samozřejmý.
- 17 Podle předkládajícího soudu je pravdou, že by bylo možné mít za to, že s ohledem na téměř totožné znění obou ustanovení, jakož i na společný cíl obou směrnic, jímž je zajistit vysokou úroveň ochrany spotřebitele, musí být čl. 25 odst. 1 směrnice 2014/17 vykládán v témže smyslu jako čl. 16 odst. 1 směrnice 2008/48.

- 18 Smlouvy o spotřebitelském úvěru, na které se vztahuje směrnice 2008/48, však vykazují značné rozdíly oproti úvěrovým smlouvám zajištěným hypotékou nebo týkajícím se nemovitostí, které jsou upraveny směrnicí 2014/17, jelikož tyto smlouvy zpravidla zahrnují řadu poplatků nezávislých na době trvání smlouvy, jejichž výši úvěrová instituce zcela neovlivňuje. V tomto ohledu předkládající soud uvádí zejména poplatky za ocenění nemovitosti, za ověření podpisů pro účely vkladu zástavního práva k nemovitosti do katastru nemovitostí, za žádost o přednostní právo pro účely postoupení nebo zastavení a za registraci návrhu na vklad zástavního práva k nemovitosti do katastru nemovitostí.
- 19 Mimo to, pokud jde o poplatky nezávislé na době trvání smlouvy v rámci směrnice 2014/17, poskytovatel úvěru nemá téměř žádný smluvní prostor pro to, aby takové poplatky překvalifikoval na poplatky, které jsou na této době závislé. V tomto ohledu rakouské soudy kontrolují, zda určité poplatky uložené spotřebiteli odpovídají odměně za dočasné využívání kapitálu, nebo zda mají nahradit plnění poskytovatele úvěru, které je nezávislé na době trvání smlouvy, a v případě potřeby provedou rekvalifikaci.
- 20 Za těchto podmínek se Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být čl. 25 odst. 1 směrnice [...] 2014/2014[...] vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že v případě, že dlužník využije své právo zčásti nebo zcela splatit úvěr před uplynutím sjednané doby, se poměrně snižují úroky, které má dlužník zaplatit, a poplatky, které jsou závislé na době splatnosti úvěru, zatímco pro náklady, které jsou na této době nezávislé, to nestanoví?“

K předběžné otázce

- 21 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 25 odst. 1 směrnice 2014/17 musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že právo spotřebitele na snížení celkových nákladů úvěru v případě jeho předčasného splacení se týká pouze úroků a poplatků, jež jsou závislé na době splatnosti úvěru.
- 22 Podle uvedeného ustanovení členské státy musí zajistit, aby měl spotřebitel právo zcela nebo zčásti splnit své závazky ze smlouvy o úvěru před jejím vypršením. V takových případech má spotřebitel nárok na snížení celkových nákladů úvěru, jež sestávají z úroků a poplatků za zbývající dobu trvání smlouvy.
- 23 Pokud jde zaprvé o poplatky, které mohou být součástí „celkových nákladů úvěru pro spotřebitele“, unijní normotvůrce použil širokou definici tohoto pojmu.
- 24 Z článku 4 bodu 13 směrnice 2014/17 ve spojení s čl. 3 písm. g) směrnice 2008/48 totiž vyplývá, že pojem „celkové náklady úvěru pro spotřebitele“ ve smyslu prvního z těchto ustanovení zahrnuje veškeré náklady, které musí spotřebitel zaplatit ve vztahu ke smlouvě o úvěru a jež jsou věřiteli známy. Jak potvrzuje bod 50 odůvodnění směrnice 2014/17, jsou z nich výslovně vyloučeny pouze notářské poplatky, registrační poplatky související s převodem vlastnického práva k nemovitosti, jako jsou náklady na zápis do katastru nemovitostí a související poplatky, jakož i poplatky, které spotřebiteli vzniknou v důsledku neplnění závazků stanovených ve smlouvě o úvěru.

- 25 Je proto na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda typy poplatků, které zmiňuje a jež jsou připomenuty v bodě 18 tohoto rozsudku, spadají mezi náklady, které spotřebitel nese ve vztahu ke smlouvě o úvěru dotčené v původním řízení a jsou věřiteli známy, zejména mezi ty, jež jsou výslovně uvedeny v čl. 4 bodě 13 směrnice 2014/17 a v čl. 3 písm. g) směrnice 2008/48, a zda se na ně případně vztahují výjimky shrnuté v předchozím bodě, zejména pak výjimka týkající se notářských poplatků.
- 26 Pokud jde zadruhé o rozsah pojmu „snížení celkových nákladů úvěru pro spotřebitele“ uvedeného v čl. 25 odst. 1 směrnice 2014/17, Soudní dvůr již v bodech 24 a 25 rozsudku ze dne 11. září 2019, Lexitor (C-383/18, EU:C:2019:702) konstatoval, že pokud jde o čl. 16 odst. 1 směrnice 2008/48, odkaz na „zbývající dobu platnosti smlouvy“, obsažený v tomto ustanovení ani srovnávací analýza jeho jednotlivých jazykových verzí neumožňují určit přesný rozsah uvedeného snížení. Soudní dvůr z toho v bodě 26 uvedeného rozsudku v souladu se svou ustálenou judikaturou vyvodil, že je tedy třeba dané ustanovení vykládat v závislosti na jeho kontextu, jakož i na cílech sledovaných právní úpravou, jejíž je součástí.
- 27 Znění čl. 25 odst. 1 směrnice 2014/17 je téměř totožné se zněním čl. 16 odst. 1 směrnice 2008/48, takže je třeba mít za to, že jeho znění samo o sobě neumožňuje určit přesný rozsah snížení stanoveného tímto ustanovením. Ustanovení je tedy třeba vykládat s ohledem na jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí.
- 28 V tomto ohledu z bodů 19 a 20 odůvodnění směrnice 2014/17 vyplývá, že z důvodů právní jistoty je třeba zajistit soulad této směrnice s jinými akty přijatými v oblasti ochrany spotřebitele, které by měla doplňovat. Z bodu 22 odůvodnění směrnice nicméně rovněž vyplývá, že je třeba zohlednit zvláštnosti smluv o úvěru na nemovitosti určené k bydlení, které ospravedlňují rozdílný přístup.
- 29 Mimo to je třeba připomenout, že podle článku 1 směrnice 2014/17 vykládaného ve světle bodu 15 jejího odůvodnění směrnice stanoví společný rámec pro některé aspekty právních a správních předpisů členských států týkajících se smluv o spotřebitelském úvěru zajištěném zástavním právem nebo jinak se týkajících nemovitostí určených k bydlení, s cílem zajistit spotřebitelům vysokou úroveň ochrany (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. října 2020, Association française des usagers de banques, C-778/18, EU:C:2020:831, bod 34).
- 30 Je přitom třeba konstatovat, že jak v podstatě zdůraznil generální advokát v bodě 69 svého stanoviska, cílem práva na snížení stanoveného v čl. 25 odst. 1 směrnice 2014/17 není dostat spotřebitele do stejné situace, jako kdyby byl úvěr původně poskytnut na kratší dobu, na nižší částku, nebo, obecněji, za jiných podmínek. Jeho cílem je naopak přizpůsobit tuto smlouvu okolnostem předčasného splacení.
- 31 Za těchto podmínek se nemůže toto právo vztahovat na poplatky, které je spotřebitel bez ohledu na dobu platnosti smlouvy povinen zaplatit věřiteli nebo třetím osobám za plnění, jež v okamžiku předčasného splacení již byla v plném rozsahu poskytnuta.
- 32 Je pravda, že v kontextu směrnice 2008/48 Soudní dvůr rozhodl, že účinnost práva spotřebitele na snížení celkových nákladů úvěru by byla oslabena, kdyby se snížení úvěru mohlo omezit jen na náklady prezentované věřitelem jako závislé na době platnosti smlouvy, protože náklady a jejich rozčlenění si věřitel určuje jednostranně a fakturace poplatků může zahrnovat určitou ziskovou marži. Mimo to omezení snížení celkových nákladů úvěru pouze na poplatky výslovně závislé na době platnosti smlouvy by vedlo k riziku, že spotřebiteli by se v okamžiku uzavření úvěrové

smlouvy uložily vyšší jednorázové platby, jelikož věřitel by mohl být v pokušení tyto na době platnosti závislé poplatky snížit na minimum (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. září 2019, Lexitor, C-383/18, EU:C:2019:702, body 31 a 32).

- 33 Za tímto účelem Soudní dvůr zdůraznil, že manévrovací prostor, jímž úvěrové instituce v rámci uvedené směrnice disponují při fakturaci a své vnitřní organizaci, v praxi spotřebiteli nebo soudu velmi stěžují určení nákladů objektivně závislých na době platnosti smlouvy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. září 2019, Lexitor, C-383/18, EU:C:2019:702, bod 33).
- 34 V tomto ohledu je však třeba připomenout, že podle čl. 14 odst. 1 a 2 směrnice 2014/17 je věřitel a případně zprostředkovatel úvěru nebo jím jmenovaný zástupce povinen poskytnout spotřebiteli před smluvní informace prostřednictvím ESIP, uvedeného v příloze II směrnice. Tento informační přehled rozděluje poplatky, které má spotřebitel zaplatit, v závislosti na tom, zda se jedná o opakované platby, či nikoli.
- 35 Takové standardizované rozdělení poplatků účtovaných spotřebiteli přitom značně snižuje manévrovací prostor, jímž úvěrové instituce při fakturaci a své vnitřní organizaci disponují, a umožňuje spotřebiteli i vnitrostátním soudům ověřit, zda určitý druh poplatků objektivně závisí na době platnosti smlouvy.
- 36 Riziko zneužívajícího jednání věřitele, zmíněné v judikatuře uvedené v bodech 32 a 33 tohoto rozsudku, proto nemůže odůvodnit, aby se na náklady nezávislé na době platnosti smlouvy vztahovalo právo na snížení celkových nákladů úvěru stanovené v čl. 25 odst. 1 směrnice 2014/17.
- 37 V tomto ohledu je nicméně třeba připomenout, že za účelem zajištění ochrany, kterou spotřebitelům poskytuje směrnice 2014/17, ukládá její čl. 41 písm. b) členským státům, aby zajistily, že opatření, jež přijmou k provedení této směrnice, nemohou být obcházena způsobem, jenž by mohl spotřebitele o tuto ochranu připravit v důsledku formulace smluv.
- 38 Za účelem zajištění této ochrany přísluší vnitrostátním soudům dbát na to, aby poplatky, které jsou spotřebiteli uloženy nezávisle na době platnosti úvěrové smlouvy, objektivně nebyly odměnou věřitele za dočasné použití kapitálu, jež je předmětem této smlouvy, nebo za plnění, která v okamžiku předčasného splacení by teprve měla být spotřebiteli poskytnuta. Věřitel je v tomto ohledu povinen případnou neopakovatelnost poplatku prokázat.
- 39 S ohledem na všechny výše uvedené důvody je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 25 odst. 1 směrnice 2014/17 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že právo spotřebitele na snížení celkových nákladů úvěru v případě jeho předčasného splacení se týká pouze úroků a poplatků, jež jsou závislé na době splatnosti úvěru.

K nákladům řízení

- 40 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Článek 25 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/17/EU ze dne 4. února 2014 o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení a o změně směrnic 2008/48/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010

musí být vykládán v tom smyslu, že

nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že právo spotřebitele na snížení celkových nákladů úvěru v případě jeho předčasného splacení se týká pouze úroků a poplatků, jež jsou závislé na době splatnosti úvěru.

Podpisy